ПРОЛЕТНО УТРО

Колко чиста е росата
в пролетното утро днес!...
Сякаш Сам Христос в цветята
мълком плакал е нощес.

Как просторите ухаят
в тази слънчева страна!...
Сякаш Сам Христос от рая
дъха свежа ведрина.

Как са сини висините,
колко празнично блестят!
Сякаш на Христос очите
от небето ни следят.

Колко бодри са цветята,
напоени с аромат!...
Сякаш Сам Христос с ръката
е разпукал всеки цвят.

С колко радост на лицето
припкат хиляди деца!...
сякаш на Христос сърцето
бие в техните сърца.

(Неизвестен автор)

ВРЪБНИЦА

Набраха китки зелени
с росица росни росени,
набраха млада върбица –
венци да вият дечица.

Па всяка къща дариха
и пътя с шума покриха,
да бъде чисто пред храма,
прашинка утре да няма.

Нали на свята ослица
Христос ще мине, дечица,
на клонка жълта и бяла
затуй е птичка запяла.

Затуй е роса росила
и всичко, всичко измила.
Затуй са клони и листи
от рано ясни лъчисти.

Йордан Стубел

ВЕЛИКДЕНСКА НОЩ

Хор на ангели запяха
и под всяка родна стряха
стигна вест от небесата:
тази чудна нощ е свята!

И дечица, и старици
във ръцете със свещици,
с обич, с вяра най-голяма,
тихо тръгнаха към храма.

Пред олтара на колени
майки и бащи смирени
ще дочакат вест благата
с ден Великден във сърцата.

И камбаните ще пеят,
и звездите ще огреят
във нощта свещена, късна,
че Христос-Господ възкръсна.

Йордан Стубел

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ

Камбаните се люшкат
под купола небесен –
невидим хор приглася,
ехти Христос воскресе!

Редят се богомолци,
безкрайна върволица.
Блещукат в тъмнината
запалени свещици.

И тиха радост свети
на всички ни в сърцата:
да любим враговете,
да бъдем всички братя!

В безкрайната вселена
любов да зацарува,
в мир и братска обич
земята да добрува.

Камбаните се люшкат
под купола небесен –
невидим хор приглася,
ехти Христос воскресе!

Веса Паспалеева

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издател и гл. редактор: свещ. Лъчезар Лазаров, отг. редактор: Снежана Костадинова. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**

ISSN 2738-7798

Йскри в словесното огниво.
Йскрец и сее
във душата светлина.
Сеяч е то
на дефицитно
слово,
разнасящо
човешка
топлота.
П. Пеев

ИСКРИ

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Година VI, Брой 69, април, 2025 г.

Нека радостта ви да бъде пълна!

„И тъй, принасяй страданията като добър воин Иисус Христов. Никой воин се не заплита в житейски работи“ (2 Тим. 2:3,4).

Всяка проповед в името Христово, изречена от чисто и препълнено с любов сърце, носи Неговата благодат. Още по-чудна е тя, когато е изречена пред децата. Те и сами са просветени от Бога, заради тяхната чистота и невинност, доколкото умът им може да понесе. Но атеистичното и суеверно ежедневие може да затъмни божественото озарение.

Урокът, изнесен пред децата е едновременно и празник, и предизвикателство за преподавателя. …Веднъж, когато попитах дали някой е чувал нещо за поста, знаят ли какво е? – едно дете, сърдечно и откровено, бързо и сигурно отговори: „това е – да си на пост“. В този момент целият план на урока претърпя обрат, защото малкият събеседник определи новата посока на педагогическата форма, която придоби друг облик, много по-близък и разбираем за самите деца. А Божията намеса тук стана видна и осезаема за всички в аудиторията.

И наистина е точно така: ние вземаме думата пост от военното дело, защото постещият християнин е истински воин, който стои на пост и внимава да не го завладеят злите мисли, думи и дела… И по-точно определение няма. А беседата с нашите деца за вярата и християнските добродетели, особено там където те всеки ден се учат, е задължителна и неотменна. За да могат и те свободно и осъзнато да следват своя благодатен житейски път, осветен преизобилно от Божията благодат. †

Продължава от бр. 68

най-малката държава е Ватикана, най-разпространеният език е китайският мандарин, държавата с най-многобройно население е Китай и градът с най-многобройно население е Токио.

Продължаваме нататък с „Животът на земята“. На първа линия се обявяват притеснителните данни за нарастващото население на земята, като се споменава причината, а тя е, че „все повече бебета оцеляват“ (???) и че „хората живеят все по-дълго“… Лично за мен статистиката е представена някак си в обратна светлина, имайки предвид и заключението на краткия коментар, че независимо от различните култури и религии, „дълбоко в себе си хората искат едно: достатъчна храна и вода и спокойно място за живеене, здравословен и щастлив живот“. В случая ме притесняват две неща: сякаш храната и водата са издигнати на по-високо равнище от културата и духовността… Не го разбирам, имайки предвид колко малко храна и вода му е нужна на човека, а колко много надежда и вяра!? И второто: „оцеляването на бебетата“ и „все по-дългият живот“ не са ли в резултат на „здравословния и щастлив живот“? Навярно да, но не за всичките 10 милиарда…

Понятията, характеризиращи панорамната снимка са: храна, образование, местоживеене, религия, езици, здравеопазване. Предлагат се глобални социални постановки: храната не стига за всички, много хора гладуват, качеството на образованието е различно, прогнозира се обезлюдяването на селата да продължи, а големите градски конгломерати да се увеличават, замърсявайки природата и увреждайки здравето на жителите си. Всички религии са поставени под общ знаменател, вкл. юдаизъм, будизъм, харе кришна, мормонство и пр. Най-използваните езици са китайският, английският, хинди и испанският; с подобряването на „световната комуникационна система все повече хора изучават тези езици“, а по-рядко срещаните изчезват.

В раздела „Народи и култури“ се обяснява какво означава „етническа група“. Според авторите „всички култури се развиват непрекъснато“, така изчезват „някои от специфичните им черти, например езикът“ и когато „не останат хора, които да го говорят“, това всъщност означава, че съответната култура „се адаптира към промените“. Без коментар!

Ключовите понятия на страниците са „Принадлежност към група, обща религия, социално същество, коренно население, националност, прилики“. Примери за националност са Канада и Япония. Не крия, че в описания раздел може да се прочетат и някои истинни твърдения, като например, че „всички сме хора“, въпреки че последното ми звучи малко абстрактно на фона на почти отчайващите статистически данни и аналитични заключения.

Няма да обръщам особено внимание на следващия раздел „Миграция“, само ще отбележа, че колонизацията и робството, както и урбанизацията се третират като нещо естествено, дори като предпоставка за „нова култура“, с което не мога да се съглася.

Прескачам и другите континенти, където могат да се видят интересни неща, и да се научат любопитни факти, и се отправям към Европа. До сега никъде не бяха споменати нито нашата държава България, нито народът ни, нито пък кирилицата, която е четвъртата официална азбука в света. На нея пише най-голямата страна, Русия; впрочем, както много пъти съм казвал, използва се от Тихия океан до Средна Европа и от Сибир до Албания. Но може би всичко това ще се упомене, когато стигнем до Европа; и ето ни – там сме.

Отваряме на стр. 139, титулна за раздела „Народи в Европа“, и четем списък, съставен от: **„исландци, келти, Англия, шетландци (?), скандинавци, саами, финландци, нидерландци, испанци, потругалци, французи, германци, баварци, чехи, алпийци, руснаци, поляци, цигани, албанци, италианци, сицилианци, Кипър, критяни, Истанбул“**. Това е списъкът, свършва дотук.

Няма нужда да споменавам, че доста голяма част от българското културно наследство официално е част от световното; за кирилицата вече казахме няколко думи, понататък пак ще стане въпрос за нашата азбука и книжовното ни дело. Дали е приемливо или не до момента да не бъде отбелязана никъде България, на фона на общото представяне на света, е дискусионен въпрос, но в частност – на Европа, мисля, че е недопустимо, имайки предвид, че книгата се издава на български и е адаптирана за деца, както вече споменах.

Но да видим, дали няма да се открие нещичко на следващите две страници, озаглавени именно „Европа“?! На първа линия – нищо особено или всъщност – не!!! Богат континент, малък, но с велики държави… „По-голямата част от жителите ѝ са християни, а почти всички езици имат латински, германски или славянски корени. Европа се променя в етнически и религиозен аспект, в резултат на секуларизацията ѝ“. Мили деца, няма български език, няма български народ, няма българска азбука. Подозираното дотук става все по-ясно и сигурно: силно осветскостените споменати велики държави, които се променят „в етнически и религиозен аспект“ са съставителите на книгата, те са автори на посланията и концепциите от начало – докрай.

В подзаглавието „Факти и числа“ четем: „връзката между повечето европейски езици е проследима… най-използваният език е руският“. Приключихме с езиците на Европа! Ще стане въпрос за градско население: Москва, Петербург, Истанбул, Лондон, население по държави: Ватикана, Русия, Германия… Брой държави, вкл. Русия и Турция – 44 (?); мисля, че някъде в началото бяха повече, поне 50, обърках се вече от толкова много милиони и цифри…

„Религии на Европа“: християни – римокатолици и ортодоксални (не се знае колко), както и 25 милиона души мюсюлманско население.

Продължава на стр. 7

ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО

(Неизвестен автор)

Неусетно се стопиха
в злато сетните лъчи.
Черни облаци покриха
скоро модри висини.

Тиха южна нощ се спусна
без луна и без звезди.
Всичко живо на почивка
в своя дом се приюти.

Небосводът се отвори,
щом настъпи полунощ.
Ангел Божий литна бързо
в безпределната пустош.

Към земята той се спусна,
като светъл метеор –
и запя във тишината
ангелски невидим хор.

Щом кат влезе в пещерата
силна светлина огря
и разтърси се земята
от невидима ръка.

Ангелът с безкрайна нежност
и божествена любов,
с пръст докосна и отмести
тежкий каменен покров.

И застана – вярна стража –
прав до гроба той на пост.
Тихо вдигна се, възкръсна
в слава благият Христос.

От стр. 2

Както по-рано бе подчертано: „Европа се променя в етнически и религиозен аспект“.

Следващите две страници са „Народите в Европа“. Ето тук вече, мисля си, няма как да не се спомене за България: най-голямата Балканска държава в продължение на повече от хиляда години. Зачитам внимателно, така, така…, така. „Висок стандарт на живот“, „високо ниво на образование“ – наистина ли? „В големите градове на малките деца рядко им се позволява да се движат без придружител“… Аз ли нещо не разбирам? Какво общо има това с народите на Европа?

Продължавам да чета: Европейски съюз, еврото, Белгия, Франция, Италия, Германия… „Културен микс“ и отдолу снимка: около двайсетина човека, от които 6-7 бели, останалите чернокожи мъже и тъмнокожи жени със забрадки?! Следващите заглавия са „Забавления“, „Пльок!“, „Фестивал на светлината“, „Карнавал“, „Вечерни културни събития“, „Фантастични конструкции“. С това съдържанието на двете страници „Народите в Европа“ се изчерпва?! Всичко завършва с думите: „Музеите като Лувъра в Париж дават възможност на огромен брой хора да видят произведения на изкуството и артефакти, които не са тяхна собственост“ (?). За всеки случай погледнах и в Азиатската част, където описват монголците. Тяхната официална азбука е Кирилицата, но в книгата не се споменаваше и думичка за този факт. За сметка на това, на фона на няколко изрисувани йероглифа, се говореше за някакво местно писмо, което било много красиво. Разбира се в това няма нищо лошо; не е добре обаче да се крият и премълчават известни и значими факти. Така от енциклопедично, изданието се превръща в идеологическо и пропагандно. Знаем, че у нас издания с подобно съдържание никак не са предпочитани, особено като детска литература.

И отново нищо за българите, нито за културата ни, нито за езика, за Кирилицата, за историята, за Сердика, сърцето на Европа още от далечния 3-4 век. Не само че отсъстват България и българите, няма ги и гърците, и румънците, македонците, сърбите, черногорците; няма ги Чехия, Словения, Словакия, Хърватска, дори и Унгария. Отсъстват още няколко славянски държави, както и Украйна. Отсъстват православните държави, отсъства православната традиция…, ранната българска книжнина, с която са пълни европейските музеи, или пък вече – не; отсъства българската следа в Европа. Отсъстват православните ценности…

Според тази книга за деца и според много други издания, настоящи и бъдещи, Европа не е и не може да бъде нищо друго освен Западна (езическа) цивилизация, Панславизъм и Фанариотство (Истанбул): трите мощни и властни пипала на кого? Може би на „най-малката държава“ в Европа.

За тези, които още не са разбрали, за българите, за нашите деца, за нашите православни братя, с които не трябва да воюваме, а да се обичаме като братя и да бъдем едно – държава на духа и светото Православие, простираща се върху всички земи, където се пише с гръцки и Кирилски букви; за нашите корени, за нашите неотменни традиции, за нашите спасителни и вечни християнски православни ценности са следващите редове. Те са и за нашите наследници, които никога не трябва да забравят призива на св. Методий, записан в самото начало. †

(Материалът е част от поредицата „Ветропоказатели“, озаглавен като Ветропоказатели 3 и предстои продължение)

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

От стр. 5

Щом сме обърнали взора си към Възкръсналия, в нас вече не живеят земната грижа, човешкото притеснение и изгарящият страх, защото Христос възкръсна. Светлината на Възкресението изпепелява всеки тъмен зрак, разтапя леда на закоравелите сърца, изпепелява враждата и възцарява благоволение между хората.

„Отредиха Му гроб със злодейци, но Той биде погребан у богатия, защото не бе сторил грях, и в устата Му нямаше лъжа“. (Исая 53:9)

Някога нашият праотец Адам престъпил волята Божия. И оттогава насетне, хилядолетия наред, човечеството носеше последствията от първородния грях. След Възкресението ние вече имаме „ходатай“ за човешкия род. Пред силата на Кръста и Възкресението земното зло остава напълно безсилно и никак не може да разболява божественото творение и човешката душа. **Вярата във Възкресението на Христос и възкресението на мъртвите при Второто Негово Пришествие е единственият смисъл на нашия живот**. Тогава, в онзи чуден момент, дано да се озовем от дясната Му страна…

Нали Ти си казал, Господи, „Умийте се, очистете се; махнете от очите Ми злите си деяния; престанете да правите зло; научете се да правите добро, търсете правда, избавяйте угнетен, защитавайте сирак, застъпяйте се за вдовица. Тогава елате – и ще отсъдим… Да бъдат греховете ви и като багрено – като сняг ще избеля; да бъдат червени и като пурпур – като вълна ще избеля. (Ис. 1:16-19). Очисти ни, Господи, с молитва и пост, озари ни с възкресна светлина!

Празникът на Възкресението, предшестван от молитва и пост, от желание за аскетичен подвиг по житейския друм и съзнателно израстване в простотата и доброто, е опит за сливане с вечното Божие битие и предузнаване на Рая, където човекът още сега и тук се преобразява в нова твар. Съпреживявайки Христовите страдания и Неговата спасителна кръстна смърт, ние

ставаме съучастници в тях. Страдаме и умираме с Христос, за да възкръснем с Него и за да живеем с Него вечно – и сега, и в Рая. По този начин нашата болна, от грехопадението, човешка природа, се преобразява и обновява. Така възкръсва изначалното и съвършено Божие творение.

Възкресението е изцеление на смъртната болест на нашите тела и на душите ни, а Спасителят е Съвършеният Лекар. Той ни лекува, като прощава изповяданите грехове, а телата ни лекува чрез възкресението, като ни извежда от смъртната сянка.

Пребъдвайки в това най-високо достойнство – на Възкресението и възкресените, ние, верните на Христа изповедници пред света, познаваме добре и онази най-висока нравствена отговорност, която съпътства човешкото достойнство и правата ни на християни: отговорност, която човек носи първо към самия себе си, като храм и обиталище на Светия Дух, а сетне и към заобикалящия го свят, към цялото творение и всички твари.

„Днес е денят на Възкресението! Да се просветим с това тържество! Да се прегърнем един другиго и да наречем братя и ненавиждащите ни! Да простим на всички заради Възкресението и да възкликнем: Христос възкръсна от мъртвите, със смърт смъртта победи и на мъртвите живот подари!“

Послепис:

„Мили Боже,
Моля те, нека има още един празник между Коледа и Великден.
Нищо забавно няма сега.“

Патрик

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!
ВОИСТИНУ ВОСКРЕСЕ! †

Румен ***СТОЯНОВ***

СВЕТА ГОРА

Продължава от бр. 68

Смайващото е, че въпреки тая близост водата му е сладка. Вярва се, че щом тя стане солена, каквато би трябвало да е, Син Божий ще дойде за Второ Пришествие.

Докато чакаме “Св. Пантелеймон” да ни върне в Уранополис, набутвам боси нозе в Бяло море. Отец Козма, току-що пристигнал с последния ван, ме подканя “Хайде да се къпем”. Поглеждам го с недоумение. Той се изува, нагазва до кокалчета в хладната вода и смеешком ми обяснява: “Това е калугерско къпане”, извършил съм го без да знам как му викат.

Повече от значителните сторени и продължаващи възстановителни работи, вдъхва вяра относно бъдещето на великата обител нейното сегашно войнство: не толкова по брой – монаси, послушници са едва четиридесетина, (някога били от порядъка на двеста) – а защото са в преобладаващо люде млади, всеотдайни, образовани, повечето висшисти, по чиито изпити от пост и среднощни бдения приветливи лица сузирам похвално християнолюбие, а в подвизаването им – залог, че манастирът “Свети Георги - Зограф” ще пребъде и ще бди над България.

Задава се корабът. Няма я тръпката на първооткривателството. Има лека тъга, че красивото духовно изживяване надали ще се повтори за мен. И тиха радост от досег о нещо свято. И надежда, че отнасям шепа светлина от духовността на славната обител.

Небето отново го раздират бели дири на реактивни военни самолети, напомнящи, че въпреки общата си принадлежност към НАТО Гърция и Турция се гледат недоверчиво заради Кипър и там вклинената Турска република.

Талига с ален кон и черно куче, карана от монах един, поема обратно към богохранимия “Зограф”. А ние, пришълците, безразборно тръполим към парахода, който ще ни върне в света с неговите лукавства, алчност и насилие. Утрото е пак слънчево, както през тия три дни в светите места. Слънчево е и в душата ми.

Над все по-далечния манастирски покрив, отдясно на входа, родолюбиви ръце са закрепили стрелка с една единствена дума: “България” и обърната към нашето милодраго отечество, което е в сърцето на всеки българин, та го носим където и да идем по белия свят. Над “България” стои малък кръст. Дай Боже Той да пази родината ни за вечни времена. †

Свещ. Лъчезар ***ЛАЗАРОВ***

В СВЕТЛИНАТА НА ХРИСТОВОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

С поглед, непременно устремен към бъдещето, макар и за кратко, в живота си ние често обръщаме взор и назад, към нашето минало, и навътре – в себе си. Това са важни мигове, защото ние сме хора: имаме нужда да си припомним истината, както и често да заставаме сами пред собствената си съвест.

Хвърляйки поглед назад, към двайсети век, ние лесно ще си спомним, че в близкото минало, в академичните ни общности, колегиумите и най-вече из българското училище, с победоносен ход шестваха атеизмът и материализмът. Не казвам това с морален укор, а по-скоро – с тъга. Защото всички ние знаем, че човекът твърде много се различава от заобикалящия го материален свят по своя божествен дух. Психичната природа на хомо сапиенс винаги е надхвърляла и най-сложния физиологичен анализатор, и най-финия сензитив… Затова и днес, нито едно друго земно същество, освен човекът, не може да стане художник или композитор, а още по-малко – писател или поет,… или учен, способен да научи другиго.

Някъде дълбоко в човека, там където може да надникне единствено и само нашият Творец, пламти онази божествена искра на сътворението, която ние искаме да се разгори от най-ранна възраст и в душите на децата ни. Защото Творецът остави образа и подобието Си единствено и само в Своето любимо творение – човекът. И ние трябва всячески да разпалваме в децата творческия плам, чрез възпитание в доброто и възвишеното, а не да го гасим с отрицание и атеизъм.

Напълно естествено безбожният свят взе и употреби теорията на Дарвин, затова сигурно ще ни учудят неговите думи: „*Невъзможността да си представя, че тази величествена и удивителна Вселена и нашите съзнателни души са възникнали по случайност, е за мен главното доказателство за съществуването на Бога“.* Чарлс Дарвин е дълбоко вярващ, както повечето велики учени.

Без своя Бог, човек е самотник в света. „Без Теб, о Троице Пресвята, сме самота на самотата“, казва свещ. Владимир Иванов в едноименното си стихотворение. А Великият Джон Ръскин, чието име носи и до днес един от най-големите Английски университети „Ръскин Юнивърсити“, с кампуса Кеймбрич, и чиито съчинения са високо ценени в Англия, твърди следното: „*Нищо не може да покаже тъй ясно и тъй вярно, доколко е издигнат духа на един народ, както това показва изкуството. Велико изкуство може да даде само един народ, който има велика душа, а основа на всяко изкуство е религията. Без религия не може да има изкуство. Не може да съществува нито държава, нито семейство, нито общество. Не може да живее и човек. А не може да живее, защото без религия човекът би бил не човек, а дресиран звяр“.*

Нима историята не доказва тези думи. Нима хората, през първата половина на 20-ти век не бяха превърнати в дресирани зверове, които удавиха света в кръв под виковете на безбожни тирани? Но с какво е по-различно нашето съвремие? **Колко страшен е светът около нас! Той отново е изпълнен с трагедии, кръвопролития и смърт. Човекът, като истинско животно, е готов до кръв да се бори за надмощие и власт със своите собствени братя.**

Духовноизвисеният човек на изкуството, в който обитават божествен образ и Творческо подобие, изчезна! **Нашият свят произвежда отделни индивиди, за които човешкото достойнство и животът нямат никаква стойност…** „*Все повече ми се струва, че съвременният човек въобще не осъзнава какво е животът, нито какво е смъртта“,* казва един Оксфордски възпитаник, св. Юстин Попович. „*Нашият свят е изпълнен с трагедии и смърт! Ние сме се вкопчили в живота и се борим с него и за него със сетни сили, борим се против естествения му край – най-сигурното нещо във вселената – смъртта. Борим се за прогрес – а единственият сигурен прогрес е прогресът към гроба. В състоянието на най-висша егоцентрична гордост ние не виждаме нищо друго освен себе си.“*

Това ли ще завещаем на нашите наследници?

Някога казваха, че човекът е забравил за смъртта, че битува на земята, тъй сякаш ще живее вечно. Макар и за кратко ние повярвахме, че науката и медицината ще спечелят битката със смъртта. Излъгахме се. Те не можаха да го сторят. И днес земният човек вече живее, знаейки че смъртта идва скоро. Той иска всичко днес, защото утре може да няма.

Св. Юстин Попович добавя: „*Това състояние на днешния свят и най-вече на съвременния европеец, ни лишава от единствената победа над смъртта – ВЪЗКРЕСЕНИЕТО!“*

Възкресението, което предизвикваше смях у древните гърци, се въплъти и стана живот за всички християни и най-вече за св. ап. Павел, който каза: „*А щом това тленно тяло се облече в нетление, и това смъртно тяло се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне думата написана: „смъртта биде погълната с победа“. „Де ти е, смърте, жилото? Де ти е, аде, победата?“ Да въздадем благодарение на Бога, Който ни дарява победата чрез нашия Господ – Иисус Христос“* (Коринтяни 15:54, 55,57). Ето Го истинският победител на смъртта!

Ние отново и отново се поздравяваме с победоносния поздрав Христос Воскресе **(Христос възкръсна!). Това е радост, която „никой не може да ни отнеме“, особено ако тя гори в сърцата ни, ако тя изпълва съзнанието ни, и ако тя окриля душите ни**. И наистина, Бог, чрез своята невеществена светлина и чудната Си благодат, може да ни дари с крилата на радостта и свободата. И макар тези крила да бъдат невидими и невеществени, ние ще ги усетим с цялото си същество. И слабите ни и болни тела ще се сдобият с неземна сила, ще оздравеят на мига… Стига да приемем в сърцата си вестта за Христовото възкресение и да я обявим пред всички с радост. Тази радост може да ни издигне над всичко земно, преходно и тленно. Над несправедливостите, войните, болестите и дори – над смъртта, защото тази радост е радостта на Възкресението и истинския вечен живот. Тази победа над тлението и злото Спасителят извоюва не чрез война, а чрез жертва. Една и единствена, последна и вечна – извършена от безкрайна любов към човечеството и изкупила всички хора по света. След това свършено свещенодействие на Първосвещеника Христос, от нас не се изисква никаква друга жертва, освен любов, мир, милост и хваление. Да са изпълнени устата ни с хваление и благодарност към Всеподателя Бога.

Да се поучим от Победителя Христос, защото Той беше кротък и благ по сърце. Нека и нашите сърца да бъдат кротки и благи и Милостивият Бог ще ни помилва, защото Той не гледа на лице, а на сърце. Защото Той е Тайновидец, наднича в най-скришните и болни кътчета на душите ни, и ако му позволим да ги озари с божествената си светлина, Той ще ги преобрази и излекува, защото е Чуден Лекар. Неговото слово лекуваше хромите и сакатите и те скачаха като сърни… То караше слепите да проглеждат, немите да проговарят, глухите да чуват, а мъртвите – да възкръсват. Евангелското благовестие провъзгласи нов ден на спасение, нов век – век на любов към ближния и благодатна Господня година… Ново начало за всички, повярвали в Христа и тръгнали по спасителния път на вярата.

„Който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си, и да Ме последва!“

Лесно се следва света. Но следвайки света, ние се натъкваме на жестокосърдечие и гордост, на пренебрежение и отхвърляне…, защото злото уютно се настани в заобикалящия ни свят. Не че хората в него са зли. **Никой не е зъл по природа, защото злото няма собствена същност. То не е сътворено в началото от Бога, но то е като тъмнината: заема мястото на светлината, когато тя отсъства… И като ледния мраз – изпълва всичко, когато липсва топлината на любовта между хората.** И ако следваме света, ние непременно ще се натъкнем на тъмнина и студ, на злоба и омраза. Това са богоборчески сили, които от векове искат да съсипят човека, да го отдалечат от неговия Съвършен Творец, да го „скарат“ с Бога. Злото е болест, която разболява божествения човек… То е като вирус, който заразява слабите и неопитните.

Понякога, в тъмнина и студ, злото се маскира с различни изписани и престорено красиви маски, надява нови шарени одежди и лъжовно примамва човека, дори му носи временни и мимолетни наслади… Но така то отнема силите му за живот и го примамва в тъмните си и студени покои. Затваря го в тъмницата на личната индивидуалност, храни го с гордост и алчност, пои го с егоизъм и себелюбие и човекът, тази божествена вселена от ум, чувство разум и воля, се превръща в безкрайна черна дупка. Когато се озовем там, силните пориви на чувствата и емоциите могат да ни доведат до имплозия…

Човекът е създаден от божествената Творческа любов. Той е създаден да обича и обект на тази истинска любов, най-напред е нейният Източник – Богът, а след това са всички хора, целият свят. Тази любов не е само състрадание, нито само природосъобразност, а още по-малко – съжаление. Тя няма плътска форма и земно лице, а най-грозният ѝ двойник е любовта към себе си. Без всеизпълващата божествена любов, човекът страда, и макар да има всичкото земно богатство, да владее цялата човешка мъдрост и да обладава дори чудесни дарби, на него винаги нещо няма да му достига, никога няма да бъде удовлетворен, а вътрешният духовен мир – единственото възможно щастие на света, ще бяга от него като сянка. Тази божествена енергия – любовта, има няколко имена в света и първото е „Жертва“. Второто ѝ име е „Смирение“, а третото – „Благодарност“.

Най-прекрасният, нашият Възкръснал Господ, извърши пред очите ни най-великата жертва и ни даде пример и ние да извършваме, според силите си, жертви за нашите ближни. Това ще ни донесе неподозирано удовлетворение, което ще стопли душите ни.

Смирението на Христос бе завидно. Той се молеше за своите гонители и убийци, доказвайки, че е Самият Бог, който дава „слънце и дъжд и на злите, и на нечестивите“, защото, макар временно болни от греха, и те са негово обично творение. Нека и ние да правим така и със смирение да отвръщаме на злото с добро, **да обикнем и враговете си, защото само тогава ще осъзнаем истината, че нямаме врагове! И тази истина ще стопли душите ни**.

Как иначе и на какво основание ще можем да сме благодарни за всичко?...

Заобичайте Бога и света и ще осъзнаете, че чудото на възкресението вече е станало в преобразените ви души! Аз вярвам в това.

Христовото Възкресение е единствената и окончателна победа над смъртта. Вечен и необорим мир с Небето. То ни дарява онази жива вяра, изпълнена с безценно божествено съдържание. Възкресението е достоен триумф и парад на истината и правдата сред безчестието на света. То е „благоуспяване“ на слабия и „възвеличаване“ на „унизения“, изцеление на болните, въздигане на погубената правда и на отхвърления праведник, верен на Бога и Неговото слово. Възкресението е празник на надеждата, която никога не отпада, на вярата в живота… То само̀ е живот, то само̀ е любов! Любов, която потъпква всяка омраза, погубва всяко зло, изцелява всяка болест и оживотворява душите ни с небесна храна и жива вода. Приели и понесли Възкресението в душите си, ние няма как да „ожаднеем“ за нищо земно и тленно, защото нашето богатство вече не е от този свят.

На стр. 6